

Hồi 34

Lạc Phong Cốc

Trung Ngọc cho ngựa chạy chậm chậm sát với ngựa của Phụng Chân và nói:

- Chúng ta mất khá nhiều thời gian để truy tìm Dược Vương Thần Y song vẫn không đạt kết quả. Cũng may chúng ta cùng với hào kiệt vùng cận biên này phá được các sào huyết của bọn đại ma đầu từ Tây Vực sang hoạt động ở vùng cận biên Trung Nguyên.

Phụng Chân giọng lưu luyến:

- Những ngày qua, chúng ta đã tiếp xúc với những con người vì hiệp nghĩa và đầy tình cảm rất đáng mến. Chỉ tiếc rằng, đêm đại phá Thanh Lâm Bảo, Cái Bang và Liên Hoa Cung đã có thiệt hại đáng kể. Nhưng cũng mừng là các cao thủ của họ đều thoát ra được trước khi địa lôi phát nổ.

Trung Ngọc lại nói:

- Có một điều chúng ta vẫn thắc mắc là tên bảo chủ Thanh Lâm Bảo và thuộc hạ của chúng bị tiêu diệt cả nhưng chúng ta không được nhìn mặt thật của chúng sau những chiếc mặt nạ và không hiểu chúng có liên quan đến Kim Ung Bang không?

Phụng Chân tiếp lời:

- Khi chia tay với quần hùng, họ hứa sẽ tiếp tục truy tìm Dược Vương Thần Y và sẽ thông báo cho ta nếu có được manh mối, đó là điều hay để chúng ta quay trở lại tìm dấu vết Kim Ung Bang, hầu tìm ra tên bịt mặt là kẻ thù của chúng ta, chắc huynh cũng đồng ý với muội chứ?

Trung Ngọc gật đầu rồi cả hai cho ngựa phi nhanh.

Sau mấy ngày không tìm được gì, cả hai bước vào Long Phụng quán. Nơi đây thường tụ tập nhiều khách lạ võ lâm cái nơi lui tới cũng như hảo hán lưu lạc giang hồ ghé tạm dừng chân.

Hai người vừa chọn bàn ngồi xuống thì có tiểu nhị đến hỏi:

- Quý khách dùng chi?

Trung Ngọc đặt hành lý lên bàn rồi nói:

- Cho ta một bình Hồng Quân Tửu và một đĩa thịt rừng nướng.

Rồi chàng quay qua Phụng Chân hỏi:

- Còn muội dùng món gì nào?

Phụng Chân hơi suy nghĩ rồi nói:

- Cho tôi một đĩa mì xào đòn nhé?

Suy khi nhìn thoáng các món ăn Trung Ngọc lấy bình Hồng Quân Tửu rót ra chung rồi uống một hơi hết nhanh rồi liền rót một chung nữa, rồi tư lự một lúc lâu mà không buồn ăn uống tiếp.

Phụng Chân thấy vậy mới nói:

- Đoàn huynh hãy ăn đi chứ, thức ăn ở đây nấu rất ngon đấy.

Trung Ngọc nhìn nàng đáp:

- Hôm nay lòng huynh nôn nao quá. Chúng ta đã lặn lội nhiều nơi mà vẫn không có một chút tin tức gì.

Phụng Chân mỉm cười nói:

- Đoàn huynh cứ ăn đi. Trước sau gì ta sẽ gặp lại họ mà.

Trung Ngọc nhìn với ánh mắt nghi ngờ hỏi:

- Tại sao muội chắc như vậy?

Vừa gắp một miếng thịt rừng bỏ vào chén cho Trung Ngọc nàng nói:

- Trong thời gian qua, chúng ta vì việc Dược Vương Thần Y nên lặn lội đến miền cận biên Tây Vực đã làm cho bọn Kim Ung Bang không ngờ đến, nhưng khi chúng ta trở lại vùng này muội đã để ý phát giác có kẻ theo dõi chúng ta đó.

Nàng gắp cho mình một gắp mì rồi nói tiếp:

- Họ cho rằng con cừu lạc tới ở rồi mà không chop ăn lần này thì bị kẻ khác chop thì sao. Vì thật sự tất cả đều cùng một mục đích là chiếm cho dược Huyết Long Kiếm Phổ của Đoàn huynh thôi.

Trung Ngọc tươi tỉnh hơn:

- Có muội bên cạnh là huynh khỏi phải cần tính toán lo toan gì hết. Huynh phải mời muội một chung rượu mới được.

Nói xong chàng liền rót hai chung, cả hai cười vui vẻ và cùng uống cạn.

Chợt từ ngoài một người khách bước vào đã làm mọi người chú ý vì bước đi của gã xiêu vẹo nghiêng ngả quả là một kẻ say.

Gã đi thẳng đến bàn Trung Ngọc ngồi, nhưng còn qua hai bàn nữa thì có bốn người ngồi cùng bàn đều võ phục màu đen đứng chặn gã say lại, một tên nói:

- Bọn ta chờ đón ngươi lâu lắm rồi. Chính ngươi đập phá và giết người ở Hương Mộng tửu lâu rồi chạy trốn ra tới đây ư.

Gã say lắc đầu, thân hình cứ lảo đảo đáp:

- Tụi bay là bọn nào, muốn sống thì tránh ra để ta đi uống rượu.

Tên kia đáp:

- Chúng ta chẳng qua được thuê mướn để bắt ngươi đền bù cho tửu lâu và những người bị thiệt mạng.

Một tên khác tiếp:

- Hãy đưa tay chịu trói, đừng chống cự vô ích, nếu cần chúng ta sẽ giết ngươi luôn đấy.

Dứt lời, bốn tên liền vung quyền tấn công gã say khá quyết liệt, nhưng với bộ pháp siêu vẹo của gã lại tránh né những chiêu đòn địch thủ một cách nhẹ nhàng khéo léo.

Trung Ngọc quay sang nói với Phụng Chân:

- Gã này dùng thế võ hay quá. Tránh né trong phút chốc, cả bốn tên kia coi bộ không làm gì được hắn đâu.

Phụng Chân mỉm cười nói:

- Đây là thế võ Túy Quyền cũng rất nổi tiếng và được nhiều nam nhi ưa chuộng đấy.

Liếc nhìn Trung Ngọc một cái, nàng nói tiếp:

- Họ cứ lấy có học võ Túy Quyền để thừa dịp ra quân để uống rượu cho say rồi lại phá phách người khác.

Trung Ngọc nghe vậy cười nói:

- Muội nói sai rồi! Võ Túy Quyền cũng như các loại quyền khác để học để hộ thân chứ, còn lợi dụng để uống rượu và phá phách là những tên vô loại đầu giống kẻ học võ chân chính được.

Họ lại tiếp tục ăn uống như không để ý đến trận đấu đang nhích dần đến bàn của họ.

Chợt có tiếng "Hự" tiếp theo là một tiếng là "a" là một tên y phục đen loạng choạng té lăn lộn trên mặt đất, đồng thời thân hình của gã say cũng nhào vào bàn của hai người.

Chỉ thấy hai bàn tay hấn quờ quạng liên tiếp ba lần như quơ chụp vào hành lý hai người. Cả hai đều bình tĩnh đẩy nhẹ nhích gói hành lý sang một chút chỉ vừa vặn tránh đôi tay ca gã say làm hấn chỉ chộp nhầm mặt bàn thôi.

Gã say sau đó lão đảo tránh né và dẫn cuộc giao đấu dần ra khỏi phòng ăn và tiếp tục ở sân trống phía trước quán.

Trung Ngọc nói với Phụng Chân:

- Ít ai say được như hấn, vừa đánh mà lại vừa uống rượu.

Phụng Chân nói:

- Hấn uống rượu còn hơn uống nước vậy, thật là kinh khiếp, nhưng lúc này hấn định làm gì thế nhỉ.

Trung Ngọc đáp:

- Theo ngu huynh thì hấn cũng có thể say và cũng định giở một tí thủ thuật đạo chích nhưng thấy không làm ăn được nên bỏ đi đấy thôi.

Nói đoạn chàng quay sang Phụng Chân nói:

- Chúng ta đi thôi, để huynh kêu tiểu nhị tính tiền.

Vừa kêu tiểu nhị, chàng liền cầm hành lý. Bỗng Phụng Chân kêu lên:

- Đoàn huynh xem này!

Trên mặt bàn có mấy chữ nét sắc sảo viết:

- "Hãy đến Lạc Phong Cốc".

Cả hai đều ngẩn người ra và hiểu ngay gã say vừa rồi đã viết lên mặt bàn lúc này.

Không hện mà hai người cùng nhìn ra cửa. Trận chiến đã không còn gì nữa và gã say cùng bốn hán tử biến đi đâu mất.

Trong khi trả tiền, Trung Ngọc hỏi tên tiểu nhị:

- Người có biết Lạc Phong Cốc ở đâu không vậy?

Sau một chút tỏ vẻ suy nghĩ, tiểu nhị đáp:

- Nơi này ở chân núi Điền Nghi. Đường đi lên đó rất gập ghềnh. Đã lâu lắm rồi ở đây không có ai dám vào nơi này.

Trung Ngọc liền hỏi:

- Tại sao vậy?

Tên tiểu nhị đáp:

- Vì nơi đây các người vào đều không thấy trở về. Dân chúng truyền rằng họ bị các loài chim dữ ăn thịt mất mạng rồi.

Trung Ngọc liền thò tay vào túi hành lý lấy ra một nén bạc, ngẫm vận nội lực ấn nhẹ, đẩy qua xóa hết các vết chữ trên mặt bàn rồi nói:

- Đây! Ta trả tiền ăn uống. Còn tiền dư ta thưởng luôn cho người.

Tên tiểu nhị cầm tiền gạt đầu cảm ơn lia lịa, còn hai người bước nhanh ra ngoài, khi đến chỗ cột ngựa Phụng Chân hỏi:

- Đoàn huynh định đi đến Lạc Phong Cốc phải không?

Khi hai người vừa ngồi trên lưng ngựa, Trung Ngọc mới đáp:

- Đúng vậy! Chúng ta nên đi nhanh một chút.

Hai con ngựa sải vó lao đi, qua các khoảng đường rộng tốt và đi song hành qua các khúc đường nhiều đá lồi lõm.

Dĩ nhiên đường vào Điền Nghi Sơn tất phải gập ghềnh khó khăn dốc núi.

Có những bờ đá dựng cao ngút ngàn mà con đường cứ men theo bờ đá ấy còn một bên là vực thẳm hiểm nghèo.

Đi cho hết con đường lộ thì phải rẽ ngang mới đến chân núi được.

Trung Ngọc nói với Phụng Chân:

- Chúng ta không còn lựa chọn nào khác phải đến đây dù không biết nơi đó lành dữ thế nào và người say kia là ai.

Phụng Chân nói:

- Theo lời tên tiểu nhị, vùng núi này rất hung hiểm, gã say ấy chắc không có thiện ý đâu.

Trung Ngọc "hừ" một tiếng nói:

- Muốn dụ ta đến đây thiếu gì cách. Hắn muốn biểu diễn một chút công phu Túy Quyền và nội lực lúc viết trên bàn ấy mà.

Phụng Chân nói:

- Chuyển đi đến Lạc Phong Cốc này hình như đối phương có hoạch định kỹ càng. Đoàn huynh hãy cẩn thận mới được.

Trung Ngọc nhìn dãy núi và rừng thưa phía trước hỏi:

- Ta phải tìm Lạc Phong Cốc ở hướng nào đây? Tên tiểu nhị chỉ nói ở chân núi Điền Nghi mà thôi.

Đang quan sát để định một hướng đi thì Phụng Chân chỉ vào một phiến đá nói:

- Kia kia, có dấu hiệu đề Lạc Phong Cốc kia!

Trên phiến đá chữ đã mờ nhạt nhưng vẫn còn nhận rõ được hướng đi. Cả hai liền cho ngựa băng qua từng đồi nhỏ đây thưa rồi đến một vùng chung quanh là những tảng đá xếp chồng lên nhau.

Không còn lối cho ngựa tiến lên nữa hai người phải xuống ngựa và cột ngựa vào gốc cây nhỏ.

Đưa mắt quan sát chung quanh rồi cả hai đi qua một lối đi hẹp trên các tảng đá nhỏ xếp thẳng hàng chung quanh có nước lờ lờ chảy qua.

Họ tiếp tục đi một lúc lâu. Phụng Chân buột miệng thốt:

- Lạc Phong Cốc đây rồi.

Vừa tới nơi này hai người có cảm giác khác lạ, bởi có những luồng gió xuyên qua các khe hở của tảng đá tạo thành những chiều gió khác thường.

Tiến dần qua các tảng đá xếp cao ấy thì khu phía trước cây cối xen lẫn đá to nhiều hơn.

Đi sâu vào thì hai người lại thấy một cửa hang lớn có lẽ là cửa một thạch động.

Đứng trước nơi này để quan sát, cả hai nghe gió lộng lúc đầu nhẹ nhàng rồi đột nhiên gió lồng lộng như trăn cuồng phong rồi cây cối nghiêng ngả bầu trời u ám phủ đen, cứ biến đổi đột ngột liên hoàn như thế.

Trung Ngọc vận nội lực nói lớn:

- Tại hạ đã đến đây rồi! Các hạ hãy ra mặt đi.

Vừa lúc ấy có tiếng cười vang dội theo gió lộng muôn chiều phản dội trong hang đá kéo dài như không muốn dứt.

Có tiếng nói:

- Hai người đã sa vào bẫy của ta rồi, đừng hòng sống sót.

Trung Ngọc đảo mắt nhìn quanh nói:

- Các hạ là ai? Có thù oán gì với bọn tại hạ?

Tiếng cười càng to và vang dội hơn trước:

- Các ngươi không nhận được tiếng kẻ thù của mình à. Các ngươi đã làm tan ra bao công trình gầy dựng của ta, các ngươi phải chết!

Phụng Chân bỗng kêu lên:

- Người là Ma Ảnh Đao Hàn Mộ Hiệp phải chăng?

Tiếng nói im bật và tiếng gió lại thổi ào ào rồi không biết từ đâu hàng loạt đá lớn bắn đổ xuống. Cả hai lanh lệ tung người nhảy ngang qua tránh né, nhưng khi cả hai vừa đặt chân xuống, cảm thấy mặt đất hình như hụp nhẹ tênh.

Biết gặp nguy hiểm có lẽ bị sụp hầm bẫy. Cả hai lập tức thân hình như pháo thăng thiên vọt người lên cao. Nhưng vừa vút lên cao đã thấy có tấm lưới khổng lồ phủ chụp xuống.

Chỉ nghe Trung Ngọc hét lên một tiếng lớn, hai tay chàng đánh liên tiếp mười mấy chưởng vào tấm lưới làm nó tung nhẹ lên rồi rơi xuống liên tục.

Với thân ảnh chớp nhoáng chàng nắm tay Phụng Chân lôi khỏi được ra mép lưới.

Có tiếng khen vang dội:

- Khá lắm! Có thể thoát được bẫy sập này chỉ có mình ngươi là kẻ đầu tiên đấy.

Trung Ngọc hét lớn:

- Hàn Mộ Hiệp hãy ra đây! Đừng giở trò trong bóng tối, các thứ này không hại được ta đâu.

Tiếng nói lại vang lên:

- Nếu ngươi thoát được Lạc Phong Cốc này thì ta nhất định ra gặp ngươi.

Rồi tiếng nói lại rít lên:

- Nhưng đừng hòng, hãy xem đây!

Vừa dứt lời thì có tiếng réo vút và tiếng nổ liên tục chung quanh Lạc Phong Cốc.

- Bùng! Bùng! Bùng!...

Cả khu vực này khói mù mịt bay vòng theo chiều gió lộng rất là ghê sợ.

Trung Ngọc nói nhỏ với Phụng Chân:

- Chúng thả khói mù rồi, rất khó tránh được cạm bẫy. Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này đi.

Trong làn khói mờ mờ bồng nghe những tiếng bật "lách tách" vang lên. Chung quanh hai người là những tấm tre đan thành những ô vuông dựng lên.

Dù trong làn khói dày đặc, với nội lực thâm hậu của Trung Ngọc vẫn nhận ra các tấm này mang những ống tre hướng về hai người.

Chỉ thấy vun vút các ám khí nhỏ từ bắn nhanh lẹ về phía hai người. Đây là cơ quan với kỹ thuật tinh xảo. Một cao thủ bậc nhất cũng không thể phóng ám khí nhiều và nhanh như thế này được.

Không chậm trễ, Trung Ngọc liền cất mình lên cao xoay tròn cùng với đôi bàn tay tương tự như chiêu thức Vạn Lưu Qui Tôn của Băng Điện Tiên Nương.

Các ám khí đang bay tới như khựng lại và xoay tròn theo lực đạo của bàn tay chàng rồi va chạm nhau rơi lả tả xuống đất.

Trung Ngọc liền nắm tay Phụng Chân nói nhanh:

- Chạy đi thôi!

Cả hai phóng lộn vút qua hàng tre ám khí và rơi xuống đất để thoát đi.

Bồng Phụng Chân kêu lên:

- Coi chừng mặt đất!

Người lập cơ quan này tính toán rất kỹ, y tính chỉ phi thân qua hàng rào ám khí mới tránh được mà khi hạ xuống đất y rải sẵn các kim độc chung quanh thì thế nào địch thủ cũng giẫm lên.

Do khói mù nên lúc rơi xuống gần mặt đất cả hai mới nhìn thấy. Phụng Chân kinh hãi chưa biết làm sao thì nghe “soạt” một cái.

Thanh kiếm của Trung Ngọc đã chống lên mặt đất. Đồng thời chàng dùng bàn tay đang nắm Phụng Chân hất tung nàng về phía trước cùng lúc thân hình chàng tung người đẩy bật thanh kiếm vút theo.

Vừa thoát khỏi cạm bẫy hiểm hóc thì bỗng Phụng Chân kêu “Á!” lên một tiếng rồi lao đảo ngã dựa vào lòng Trung Ngọc.

Chàng hốt hoảng kêu lên:

- Mọii làm sao vậy?

Trên ngực trái nàng trúng phải một phi tiêu và máu đã thấm ướt một khoảng nơi thân áo.

Trung Ngọc liền vung tay điểm các đại huyệt cầm máu cho Phụng Chân rồi ôm nàng phóng đi thật nhanh chạy khỏi các cốc quái dị và đầy cơ quan bẫy sập nguy hiểm này.

- o O o -